Derin Sırlar

Bahar Akman

Maceraperest kitaplar

Nişantaşı Cumhuriyeti

İstanbul'da eylül ayı hüzünlü değildir aslında. Hüzünlü olan insanlarıdır İstanbul'un. Kızların eteklerini havalandıran rüzgârla birlikte uçuşan kahverengi, sarı yapraklar, kaybedilen bir aşkın kalbimizdeki ağırlığı, sanki dünyada hiç âşık olunacak kimse kalmamış gibi hissettiğimiz o meşhur boşluk, ümitsizlik, bizi yenik hissettiren her şey, o gri vapur camları, Boğaz'ın koyu renkli deniziyle ve nemli gözlerimizle birleşir, "hüzünlü" der geçeriz güzelim mevsime.

Hepimizin koridorda üşüdüğü bir çocukluk anısı vardır çünkü. Ya annemiz yorulmuş, kucağına almamıştır, ya küçük sesimizi o an kimse işitmemiştir, ya bakıcı bir tokat atmış, buz gibi taşa çıplak bebek bacağımızla yapışmış, derdimizi anlatamamışızdır. O korkular, o yalnızlık hiç geçmez, hiç dinmez. Terk edildiğimiz her Eylül'de, o can yakıcı küçüklük anısı güzelim İstanbul'da tepiverir. Affetmeyiz, kimi affedemediğimizi aslında bilmeden. Tüm bunlar zavallı eylüle, dahası sonbahara fatura edilir İstanbul'da.

Tunç, ağır demir apartman kapısından çıktı. İstanbul'a geniş bir adım attı. Esen rüzgâra aldırmadı, yine de montunun yakasını kaldırdı. Sola döndü, yürürken gözü apartman kapısının camındaki yüzüne takıldı. Sağ gözünün altında incecik pembe bir çizgi yanağına uzanıyor, gözünü aşağıya çekiyor gibi görünüyordu. Kirpikleri yanmış, bir daha çıkmamıştı. Sağ kaşının ortasından alnına uzanan ayrı bir çizgi vardı. Ağzının sağ yanında minik bir başka çizgi. Sağ kolundaki, omzundaki, göğsündeki izleri Allah'tan kimse görmüyordu.

Sağ kolunu patlama sırasında* yüzüne kapatmıştı ref-

* *Bkz. Derin Uyku*, Bahar Akman, Oğlak Yayınları, İstanbul, 2023.

leksle belki de. Tamamen yanmıştı, izleri ömür boyu kalacaktı belli ki. Aylar süren yanık tedavisine rağmen geçmemişti. Plastik cerrahiyle bir miktar düzelme sağlanabileceğini söylemişti doktor. Tunç kabul etmemişti. İdare ediyordu böyle. Zaten bu saatten sonra idare etmekten başka ne yapacaktı? Tam düşüncelere batacaktı ki telefonu çaldı. Telefondaki ses yine en eski, en gerçek dosta aitti, ayıldı.

"Efendim Kerbela?" diyerek yürümeye devam etti.

"Komiserim günaydın. Cinayet ihbarı var da... bilmem siz mi ilgilenirsiniz."

"Tabii ben ilgileneceğim, kim ilgilenecek? Dün konuştuk ya... dönüyorum işe."

"Raporunuz devam ediyor ya ondan dedim."

"Söyle, dinliyorum."

"Komiserim şöyle, etliye sütlüye karışmayan bir işadamı. Aslında işadamı olan babasıymış ama saygıdeğer, İstanbullu eski bir ailenin oğlu diyelim. Düşmanı olmayan birine benziyor. İlk bakışta cinayet nedeni yok gibi. Zor bir vaka. Dün gece olmuş sanırım. Yine gören, duyan yok apartmanda. Temizlikçi bulmuş."

Telefonu kulağına sıkıştırarak, bir sigara yaktı. "Ee bakarız, bir düşmanı illa vardır adamcağızın. Alacak verecek... ne bileyim. Geliyorum, konum at bana. Adres neresi?"

"Nişantaşı komiserim. Hüsrev Gerede'de yenilenmiş eski apartmanlardan birinde oturuyormuş Simone Brudo."

"Simone mu? Maktul Yahudi mi?" Kaşlarını yukarı kaldırmıştı. Şaşkınlığını kendi de anlayamadı. Şişli'de hâlâ birçok Yahudi, Rum vatandaş oturuyordu.

"Evet komiserim. Yahudi İstanbullu bir ailenin oğlu. Simone Brudo. Ayrıntıları bilmiyoruz henüz. Konum atıyorum."

"Adli Tıp geldi mi? Olay Yeri?"

Kerbela bir an durakladı. "Evet komiserim, hepsi burada. Yeni Adli Tıp Uzmanı Alp Bey de geldi."

Tunç yutkundu. "Tamam geliyorum ben de, orada görüşürüz. Şişli'ye gönderdiler, dinlenirsin dediler. Güya Beyoğlu'ndan çıkınca her yer kolay, her yer cennet. Cinayet her yerde, gördüğün gibi" dedi.

"İyidir komiserim, sıkılırdık yoksa, iyileşemezdik."

"Haklısın" dedi. Telefonu kapattı, ilerledi, Beyoğlu'nun koynundan, evinden Harbiye'ye, oradan Nişantaşı'na, başka bir Cumhuriyet'e doğru adımlarını hızlandırdı.

Dövme

Harbiye'den Nişantaşı'na kıvrıldı. Lüks mağazalardan AVM'lere taşınmamış olanlar apartman altlarında can çekişir gibiydi. Hava kapanmıştı, serin rüzgâr yağmurun kokusunu getirmişti. Pahalı etekli kadınlar hafifçe eğilmiş, rüzgârla açılan bacaklarını kapatmaya çalışıyordu. Sabah saatleri kahveye gelmişlerdi ya da kim bilir neye... Herkesin kendi hayatı, meşgalesi, alıp veremediği, koşturması vardı. Bir tek film karesi gibi gülümsenen sahne için ne bedeller ödenmişti, neler vardı o karenin ardında, bilinmez.

Sigarayı öper gibi içine çekti. Saçları alnına düştü yürürken. Hüzün hiç çıkmayacaktı içinden, biliyordu. Camiyi, sonra ünlü kafeleri geçti. Cinayete yürüyordu, Emniyet Müdürlüğü'ne uğramadan dümdüz gitmişti o malum apartmana.

Hüsrev Gerede'nin başında büyük, ince uzun diyebileceğimiz, beyaz, sütunlu apartman, aslına ne kadar uydurulabilirse o kadar restore edilmişti. Beş katlı nefis bir apartmandı. Girişte şeritler gerilmiş, önlemler alınmıştı. Apartmanın altında Güzellik Merkezi vardı, kapalıydı. *Çocuklar açılmasına izin vermediler anlaşılan,* diye düşündü. Tunç'u fark eden polis memurları toparlanıp ona doğru bir iki adım atıp mırıldandılar.

"Tunç Komiserim gelmiş.", "Komiserim." Tunç'un önünde başlarını hafifçe eğerek selam verdiler.

"Merhaba çocuklar. Kerbela nerede?"

"Yukarıda komiserim. Adli Tıp, Olay Yeri İnceleme, hepsi bitirdi gibi."

Başıyla onayladı Tunç. Sigarayı fırlattı, karanlık, yüksek tavanlı girişe adım attı, yukarı ilerledi.

Apartmanda eski usul bir asansör vardı. Koyu bordo minik bir puf, asansöre binen kişiye rahatlık sağlıyordu anlaşılan. İki kat çıkana kadar oturmak da neyin nesiydi? Ancak bu asansörler geçmişte olabildiğince konfor sağlamak için vardı. Hareket ettiğinde içindeki insanı görebiliyordunuz ama bu rahatsızlık yaratmıyordu.

Kürklü, pırlanta küpeli bir kadın hayal etti asansörün içinde; püsküllü bordo kadife pufa oturmuş, dolgun bacaklarını üst üste atmış, uzun kirpikli, ağır makyajlı gözlerini Tunç'a dikmiş, muzipçe gülümsüyordu. 1900'lerin başından el sallıyor gibiydi. Merdivenlerden çıkmaya karar verdi. Gözleri asansörde yukarı doğru ilerledi. İkinci kata geldiğinde yönünü ardına kadar açık kapıya çevirirken, kadının siyah beyaz, pırıltılı hayali üst katlara çıkıyordu. Gözlerini çevirdi. Kapıda duran Kerbela'ya ilerledi.

Kerbela, "Komiserim, maktul içeride, yatak odasında, buyurun birlikte geçelim" dedi.

"Adli Tıp?"

"Doktor Bey de başında."

Doktor Alp yeni atanmıştı. İkisi de birbirlerine bakmadılar. Arzu'nun sözü geçmesin diye göz göze gelmediler sanki.* Bir şey demeden eve girdi Tunç. Caddeye bakan salon sağdaydı. Oymalı, antika ahşap eşyaların yanında çok büyük krem rengi modern bir L koltuk ağır mobilyalarla tezat oluşturuyor, karşıda duvara asılmış dev televizyon ve geniş orta sehpayla rahat, yaşayan bir salon görünümü veriyordu. Salonun büyük kısmını kaplayan halı el dokumasıydı.

* *Bkz. Derin Uyku*, Bahar Akman, Oğlak Yayınları, İstanbul, 2023.

Salonun duvarları büyük tablolarla doluydu. Bir de fotoğraf. Neredeyse asıldığı duvarın tamamını kaplayan fotoğrafta, bir kadın rahibe giysisinin başlığını takmıştı, huzurluydu, elleri, önünde dua eder gibi birleşmişti, ancak tamamen çıplaktı. Koyu pubis kıllarının tam üzerine mavi tonlarda küçük bir kelebek konmuştu. Tunç ister istemez kasıklarına uzanan kendi melek dövmesini hatırladı, gözlerini aşağı çevirdi, tekrar kaldırdığında fotoğraftaki küçük melekleri gördü. Kadının başının üstünde bir hale oluşturur gibi uçuşuyorlardı. Fotoğrafta kadının başına düşen ışık hüzmesine rağmen pis bir karanlık vardı.

Kırmızı, çok kırmızı bir kumaş geriden akıyordu. En arkada küçücük şeytani bir erkek figürü dizlerini karnına toplamış, az sonra kadına ya da meleklere saldıracakmış gibi korkunç bakışlarıyla esere tekinsizlik katıyordu. Yakından baktığında tuvalde fotoğrafa yedirilmiş resim, hatta kolaj tekniğinin kullanıldığını fark etti. Salonda onca klasik, modern tablo, onlarca antika biblo, irili ufaklı heykel olmasına rağmen bu eser salonun odak noktasıydı. Gözler ister istemez ona çevriliyordu.

Uzun, karanlık koridoru yürüdü sonra. İki küçük odayı hızlıca geçti. Biri çocuk odasına benziyordu, diğeri piyanolu, kemanlı bir hobi odası gibiydi. Yatak odası penceresi yeşillik dolu bir avluya bakıyordu. Odanın balkona çıkan bir kapısı vardı, kapı açıktı.

Şahane pirinç bir karyolada maktul Simone Brudo kollarını iki yana açmış, çıplak yatıyordu. Genç sayılırdı. Kırklarının ortalarında olmalıydı. Çıplak, iyi spor yapmış, bakımlı bedene yaklaştı. Saçları dökülmüştü, kel başında hiçbir iz yoktu. Gözleri huzurla kapanmış gibiydi. Karyolanın üzerindeki dağınık vişne rengi ipek çarşaflardaki buruşukluk, bir boğuşmanın izi miydi, yoksa öncesinde seks mi yapılmıştı?

Sanatla dolu evin içindeki bu cansız beden kutsanmış

gibi yatırılmış, sembolik bir karşılama yaratmıştı. Bu evde, bu ceset çok da yabancılanmıyordu. Az sonra flaş patlayacak, bir fotoğraf karesi alınacak ve maktul gözlerini açarak ayağa fırlayacak, sol tarafındaki kadife nefti yeşil eski berjere elini uzatıp gelişigüzel atılmış ipek gri robdöşambrı üzerine geçiriverecek gibiydi. Katil bunu düşünmüş müydü?

Maktulün kolları ve bacakları dövmelerle doluydu. Eskiden kalma dövmelerdi bunlar. Sol kolunun içinde pusula dövmesi vardı. Gül dövmesi belki de ilk gençliğinden kalma, sağ kolunun iç kısmındaydı. Gözden kaçırılmayacak en önemli detaysa, maktulün göğsünün tamamını kaplayan şamdan dövmesiydi. Çevresi kızarık, yeni yapıldığı her hâlinden belli, dokuz kollu şamdan dövmesi ince ince işlenmişti. Figür tüm göğsünü kaplamıştı. Yapan mumları da unutmamıştı. Dövmenin üzerine streç film yapıştırılmıştı.

"Ben de sizin gibi düşünüyorum, katil maktulü öldürdükten sonra çalışmış olabilir bu dövmeyi." Ses yabancıydı, Tunç döndü.

"Doktor Alp'ti değil mi? Hoş geldiniz." Doktor gözlüklerinin, beyaz boneli başının ve maskesinin ardından pek de tanınacak gibi değildi.

Ellerindeki eldivenleri göstererek, "Kusura bakmayın, elinizi sıkamıyorum. Hoş bulduk Komiser Tunç. Sizinle bu vakada çalışmak büyük onur benim için. Mc Fellen davasındaki zekice yaklaşımınız ve fedakâr tavrınız..."

Tunç övgü işitmek istemedi. Sözünü kesti, ölü bedeni işaret etti. "Benim öyle düşündüğümü nereden anladınız? Yani katilimiz dövme sanatçısı olabilir mi diyorsunuz siz de? Anlaşıldığı üzere maktul zaten dövme meraklısı." Simone'un kollarındaki ve dizlerinin altındaki dövmeleri işaret etti. "Ölüm saati belli mi? Yani siz ilk etapta ne söyleyebilirsiniz bize?"

"Henüz yirmi dört saat olmamış diyebilirim. Boğuşma izi yok, zorlama yok, darbe izi yok. Kurbanımız muhteme-

len uyutuldu ya da zehirlenerek öldürüldü. Daha sonra dövme çalışıldı. Tabii maktul dün bu dövmeyi yaptırmış ve sonrasında öldürülmüş de olabilir. Olay Yeri İnceleme ne diyecek, beklemek gerek. Dövmeden bir iz, bir boya var mı, yok mu, ona göre karar vermek daha doğru. Size vereceğim en kesin bilgi belki de, sol kolundaki iğne izi, bir serumdan kalan bant demek daha doğru."

Maktulun sol kolunun dirsek içindeki minik yuvarlak bantı gösterdi. "Bir kanulle damar yolu açılmış, sonra çıkarılmış. Katil maktule ilaç vermiş, bayılmasını, hatta ölümünü o sağlamış diye düşünüyorum. Maktul ilaç verildiğinde ayık olabilir, hatta rızasıyla yaptırmış da olabilir. Başka bir ilaç veriliyor zannederek tabii ki."

Cesedin yüzüne işaret etti. "Bakın Komiser, burnunun çevresinde abrazyon var, yani burun çok silinmekten kızarmış, soyulmuş. Muhtemelen üst solunum yolu enfeksiyonu vardı. Belki de serum taktırdı damardan. Daha sonra başka bir ilaç enjekte edildi. Elbette hiçbir iz henüz kalp krizini ekarte ettirmez." Omuz silkti, "Tabii otopsiden sonra size daha çok bilgi verebilirim."

Konuşma boyunca kapıda bekleyen Kerbela içeri girdi. "Komiserim bu dövme biraz büyük değil mi? Bütün göğsü kaplıyor."

"Eee?"

"Yani demem o ki, bu dövmeyi yapmak saatler sürmüştür. Muhtemelen bayıldıktan ya da öldükten sonra çalışıldı. Ne olursa olsun dövme makinesinin sesi çıkmadı mı? Yani kimse duymadı mı sesi? Hem niye bu kadar büyük bir obje çalışılıyor anlamadım, eğer katil yaptıysa tabii."

Kerbela'nın söze karışmasıyla Doktor Alp işine döndü. Tunç düşünceli gözlerini tavandaki pirinç, sekiz kollu sarkıt avizeye dikti.

"Bilmiyorum ama katil yaptıysa mutlaka bir mesaj veriyor, orası kesin. Bir Yahudi'ye Yahudilerin dokuz kollu

şamdanını kim, niye işlesin uzun uzun? Ancak dövme makinesinin iğnesinden sinek vızıltısı gibi bir ses çıkar, kimse duymamış olabilir. En az dört saatten önce bitmez bu dövme bu arada. Tabii dün herhangi başka bir yerde yapılmış da olabilir. Kerbela, çevredeki tüm dövmecilerle konuşun. Maktulün sürekli gittiği bir dövmecisi vardır mutlaka. Bir şeyler çıkar illa ki."

Kerbela başını salladı. "Ben eski eşiyle konuşayım diyorum. Modalı, eski İstanbullu Levanten bir ailenin kızıyla evliymiş vaktizamanında. Kısa sürmüş evlilikleri, iki, bilemediniz üç yıl, komşu söyledi. O evlilikten bir de oğlu varmış. Babasına hafta sonları geliyormuş, annesiyle yaşıyormuş. On iki-on üç yaşlarında, dedi komşu. Kadının evi karşıda Suadiye'deymiş. Henüz haberleri yok tabii." Başını üzgünce önüne eğdi. "Çocuk babasız kaldı."

"Siz biraz bilgi almaya gidin hemen Kerbela."

"Elbette komiserim."

"Haa, bu arada bu komşu neci, nasıl biri? Bir de ben konuşayım."

"Deniz Hanım, maktulün karşı kapı komşusu. İkisi de ev sahibi. On yılı aşkın süredir bu apartmanda yaşıyormuş. Karşı daireyi satın almış. Fotoğrafçılık yapıyormuş. Hani şu doğum fotoğrafçıları var ya, onlardan. Bir de ünlü bir tarot falcısıymış."

"Simone Bey için bir şeyler söyledi mi?"

"Maktulün ailesinden kalmış bu ev, uzun yıllardır burada oturuyormuş. Boşandıktan sonra bu baba yadigârı eve taşınmış anladığım kadarıyla. Yakın arkadaşlar mı?.." dudak büktü, "Emin değilim."

Bunları konuşarak koridorda ilerlemiş, Simone'un oğlunun hafta sonu geldiğinde kaldığı odasına girmişlerdi.

"Bu odaları da araştırdılar mı Kerbela?"

"Baktılar elbette komiserim ama pek bir şey yok gibi. Tabii rapor çıkınca netleşecek çok şey olacaktır."

Tunç'un eli çenesine gitti. Derin derin düşünmeye başladı. *Kolay bir vaka değil, içinden her şey çıkabilir. Çapkın bir adam mıydı bu Simone? Evinde böyle güzel sanat eserleri, para, mal mülk de yerinde gibi. Büyük ihtimalle çevresinde pek çok kadın vardı. Çok eşliydi belki. Alacak verecek husumeti? Eğer bu dövme dün gece yapılmışsa, yani cinayetle ilgiliyse o kadar basit bir nedeni olamaz.* Doğruldu, "Şu Deniz Hanım'la bir de ben konuşayım bakayım Kerbela, sıcağı sıcağına" dedi. Kelebekli, melekli dev fotoğrafın olduğu aydınlık salona oradan da kapıya ilerledi.